

'We hebben allemaal ons eigen talent'

Het is een desolaat beeld. Op het schoolplein van het Tabor College Werenfridus staan de fietsrekken er verloren bij. Een paar auto's sieren het parkeerterrein en slechts een handjevol leerlingen loopt door de gangen. Na 38 jaar neemt rector Hans Peeters afscheid van zijn geliefde school om van zijn pensioen te genieten. „Het is al raar om afscheid te nemen. Onder deze extreme omstandigheden extra vreemd.”

„Het is natuurlijk rond deze tijd van het jaar altijd wat rustiger in de school”, probeert de afzwaaiende de het gemis van leerlingen en collega's voor zichzelf te verzachten. „Zo had ik mijn vertrek natuurlijk niet voorgesteld. We moeten met elkaar accepteren wat wel en niet kan. Er zijn ook mensen die hun oma niet kunnen zien, of niet naar de kroeg kunnen. Daarmee vergeleken is mijn verdriet heel klein.”

Verhuisd

Vandaag de dag wordt er geschreeuwd om goede leerkrachten, achtendertig jaar geleden lagen de onderwijsbanen niet direct voor het oprapen. Reden voor Hans Peeters, toen nog wonende in Amsterdam, om te solliciteren op de baan voor docent Engels bij het Werenfridus in Hoorn. „Mijn vrouw, dochter en ik zijn toen naar Hoorn verhuisd, waar drie jaar later ook onze zoon geboren werd. We hebben tot 2004 in de Kersen-

Hans Peeters neemt afscheid van Werenfridus

boogerd gewoond, vanaf dat jaar wonen we in Blokker. Op school stond ik voor de klas, al snel stapte ik in de medezeggenschapsraad, een soort OR voor het onderwijs. Daar ontdekte ik dat ik het leuk vind om bezig te zijn met beleid maken. Blijkbaar viel ik op, ik werd gevraagd als afdelingsleider voor de brugklas.”

Na het afdelingsleiderschap volgde het conectorschap, met een stap naar rector als logisch gevolg. „De afgelopen twintig jaar heb ik niet meer voor de klas gestaan, maar ik heb gelukkig wel veel met kinderen te maken. Ik ben altijd voor leerlingen bezig en probeer om die reden met ze in contact te blijven. Ik hoef ze niet te vertellen hoe de Engelse taal in elkaar zit, ik ben als rector meer bezig met hun beleevingswereld.”

Roedeldieren

Als eindverantwoordelijke heeft hij altijd geprobeerd de school zo te maken dat ze hier graag komen. „Dat zullen de kinderen niet snel toegeven, hoewel dat door de coronacrisis ook is veranderd. De leerlingen hebben door het thuiszitten goed gemerkt dat de school een

Hans Peeters: „Ik hoef leerlingen niet te vertellen hoe de Engelse taal in elkaar zit, ik ben als rector meer bezig met hun beleevingswereld.”

FOTO JAAP VAN DER PUIJL

plek van samenkomen is. We zijn - op een uitzondering na - roedeldieren.”

Hij maakte tot zijn grote opluchting de ondergang van de basisvorming mee. „Dat ging om leerlingen zoveel mogelijk gelijk onderwijs te geven. Persoonlijk denk ik dat dat de grootste misvatting ooit is geweest. We hebben allemaal ons eigen talent. Juist die verscheidenheid heb je nodig in de maatschappij. Ik ben blij dat dat is teruggedraaid.”

Het mooiste proces dat Peeters doorliep is het voorbereiden op en

Tal van docenten nemen deze weken afscheid. Vandaag aandacht voor **afzwaaiers** uit het voortgezet onderwijs.

Afdelingsleider Devi Kooij verrast Dieuwke Muts in haar laatste les Frans.

Na 34 jaar geen 'koekjes van Henk' meer op de Copernicus

Hoorn ■ Jarenlang nam hij voor in de koffiepauze wat lekkers mee voor zijn collega's. Dit keer waren het de leerlingen die mochten smullen van de 'koekjes van Henk'. Want na 34 jaar zegt Henk Hooijschuur de Copernicus vaarwel. En bij een afscheid hoort een traktatie.

Ook voor Henk Hooijschuur (links) zijn er bloemen op de Copernicus.

waarvan 34 jaar op de middelbare school in Hoorn. „Hij verzorgde al jaren héérlijke koekjes voor al zijn collega's tijdens de koffiepauze”, weet communicatiemedewerker Anneke Knip. „De koekjes van Henk. En nu trakteerde hij de leerlingen.”

Bloemen waren er ook voor Dieuwke Muts. Zij heeft 34 jaar Frans gegeven op de Copernicus. Ook Cor van Baar stopt met lesgeven. Van de 41 jaar die hij in het onderwijs gezeten heeft, werkte hij 39 jaar op de Copernicus. Van Baar gaf geschiedenis.

Op het Instagramaccount van de Copernicus Scholengemeenschap verschijnt op 11 juni een foto van Henk Hooijschuur. Daarop is te zien hoe afdelingsleider Jered Albers hem een grote bos bloemen overhandigt. Het was de feestelijke afsluiting van de allerlaatste les die de wiskundeleraar die dag gegeven had.

Gelachen

„Ah ja, meneer Henk Hooijschuur”, schrijft iemand in de reacties. „Waren mooie tijden en altijd gelachen met hem!” Iemand anders voegt daar aan toe dat de leerkracht altijd precies zag welke leerlingen het niet gingen halen. „Wat ik nog mooier vond is dat hij daar gewoon om kon lachen.”

Hooijschuur was in totaal 38 jaar werkzaam in het onderwijs,

Hennie Essink en Nel Sterk, twee van de afzwaaiers op het Martinuscollege.

het bouwen van de nieuwe school. „We hebben daar met z'n allen aan gewerkt, met ouders en collega's. Het is een mooie ervaring geweest om zo te mogen samenwerken.”

Strong

Door zijn vertrek maakt Peeters een andere grote verandering niet meer mee. „Het Werenfridus is van oudsher een school waar je alleen op terecht kwam als je veel in je mars had. We hanteerden een streng toelatingsbeleid vooral bij instroom in hogere leerjaren. Dat laatste is vanaf het nieuwe school-

jaar niet meer toegestaan. Die wijziging heeft goede en slechte kanten.”

Leerlingen krijgen volgens Peeters wel zelf meer inzicht in wat ze kunnen. „Maar ze kiezen misschien niet altijd de juiste weg. We zullen de twijfelgevallen goed in de gaten houden en maximaal ondersteunen. Tegelijkertijd geven de coronaperikelen ons extra zorg. We weten niet wat het op afstand leren op deze schaal voor gevolgen voor de leerlingen heeft.”

Wijzend op het feit dat hij nog altijd in de 'we'-vorm spreekt: „Ik

zit er ook nog zo in. Ik denk dat het best nog lastig zal worden om dat gevoel kwijt te raken. Het is fijn dat ik gezond met pensioen ga, maar ik heb het nooit gezien als een eindstreep die ik moet halen. Het is niet dat ik nu zeg 'hè hè eindelijk'. Als het had gekund, had ik misschien nog wel wat langer doorgegaan.”

Als de coronamaatregelen het toestaan, wordt er voor rector Hans Peeters in november nog een afscheidsfeest georganiseerd.

Ronneke van der Genugten

'Stiekeme briefjes vervangen door whatsapp'

Judite de Redelijkheid

Grootebroek ■ Agendaplaatjes en stiekeme briefjes werden vervangen door whatsapp. Maar, zo stellen Hennie Essink en Jaap Bosschaart die ruim veertig jaar werkzaam zijn geweest op het Martinuscollege, het onderwijs is in essentie hetzelfde gebleven.

Hennie Essink (65) uit Venhuizen vervuilde in de strenge winter van 1979 een categorale mavo in Zaanandam voor wat toen nog het Marcuscollege heette. Naast geschiedenisdocent, werd ze rond 1998 teamleider van de mavo bovenbouw. Ondanks de vele veranderingen („Toen ik begon was er zelfs geen kleine zakrekenmachine”) is in al die jaren volgens Essink ook veel hetzelfde gebleven. „De leer-

lingen blijven pubers, vaak impuls gestuurd. Ze hebben nog steeds de verbinding met de leraar nodig om de motivatie vast te houden. Een prettige ontspannen sfeer tijdens de les, verbinding met leerlingen, enthousiast en creatief je les geven, blijik geven van kennis en vakmanschap is naar mijn gevoel altijd de kern van goed onderwijs geweest.”

Opwinding

Jaap Bosschaart (66) is als leraar wiskunde een jaar korter werkzaam geweest in Grootebroek. „Als je in mijn beginjaren met leerlingen op stap ging besloegen de ramen van de bus van opwinding als we Hoorn voorbij gingen”, schetst hij. „Velen waren nog niet vaak buiten de Omringdijk geweest. Dat is nu wel anders.” Zijn mooiste herinneringen?

„Heel veel dagen waarop de lessen gezellig waren, het moment waarop een kwartje viel, zien hoe kinderen zich ontwikkelden tot jonge volwassenen die weten wat ze willen”, somt hij op. „Hoogtepunten waren onder meer de tien reizen naar Rome die ik in de afgelopen jaren mocht maken met de gymnasiumleerlingen en collega's. Intensief maar dankbaar werk.”

Ook Nel Sterk (66) neemt afscheid. „Ik ben als vrijwilliger op school gekomen toen onze oudste dochter in de brugklas kwam”, vertelt zij. „Doordat er twee collega's een hernia kregen, heb ik die betaald vervangen.” Sinds 1992 werkte Sterk op de leerlingadministratie. „Ik deed ook de receptie en de examenverwerking. Ik heb het hier heel fijn gehad en ben altijd blij naar het werk gegaan.”

Van mooie herinneringen tot het grootste verdriet

Judite de Redelijkheid

Hoorn ■ Begin jaren tachtig reden ze als regiogenoten met elkaar mee naar de economieopleiding waarmee ze hun horizon als onderwijzers wilden verbreden. Jaren later werden Wim de Lange, Freek Kooistra en Piet Manshanden elkaars collega's op het Oscar Romero. En daar zwaaien ze nu gezamenlijk af.

Twintig jaar nadat hij zijn onderwijs carrière startte op de KTS St. Jozef ging Piet Manshanden in 1997 als docent Engels aan de slag op het Oscar Romero. Tien jaar later streek ook Freek Kooistra neer op de school in zijn woonplaats Hoorn.

Hij was in 1977 begonnen op basisschool Het Kompas en werkte daarna in het voortgezet onderwijs in Purmerend. „Ik sportte graag”, zegt de 65-jarige Kooistra over die overstap. „Dus die twee keer twintig kilometer fietsen per dag was een van de redenen dat ik wat verder van huis wilde werken.”

Veiliger

Hij maakte mee hoe de 'knusse' Willem Alexander Mavo na een fusie opging in het veel grotere Da Vinci College. Na een kwart eeuw hield Kooistra, die tijdens zijn fietstochtes regelmatig valpartijen of aanrijdingen meemaakte, het er voor gezien. Hij zocht het mede op advies van zijn vrouw („Zij vond dat veiliger”) dichter bij huis. Op het Oscar Romero. Hij gaf er economie, maar biologie is altijd zijn hoofdvak geweest. Opgegroeid op Schiermonnikoog werd de liefde voor de natuur hem met de paplepel ingegoten.

Op de bovenste verdieping van het Oscar Romero, waar hij een hechte band opbouwde met de collega's van de exacte vakken, kreeg Kooistra gezelschap van Wim de Lange. Hij was in

Drie 'carpoolers' werden collega's op Oscar Romero

1976 gestart op de Gerardus Majella in Onderdijk. In zijn laatste opleidingsjaar werd hij gevraagd om daar als begeleider mee te gaan op kamp. „En dat is blijkbaar goed bevallen”, zegt De Lange (66) met een glimlach. „Want ik mocht solliciteren.”

Mogelijk dankzij het goede woordje dat de dochter van de voorzitter van het schoolbestuur voor hem deed („Zij had erge heimwee tijdens kamp en vond dat ik haar heel goed gesteund had”) werd hij aangenomen. Voor een jaar. Daarna maakte De Lange zoals hij zelf noemt tal van 'omzwervingen'. „Na een jaar of zes, zeven, begint het bij mij vaak te kriebelen”, aldus de inwoner van Medemblik. „Dan ga ik op zoek naar een nieuwe uitdaging.” En dus doceerde hij in de loop der tijd verschillende vakken, op diverse scholen. In Grootebroek leerde hij Frank en Ronald de Boer over de 'bloemetjes en de bijtjes'. Maar De Lange heeft ook gym gegeven.

Veel steun

Vanaf 1994 werkte hij op het Oscar Romero. Met veel plezier. Maar hij maakte er ook het grootste mogelijke verdriet mee, toen zijn oudste zoon Nick in 2004 op vijftienjarige leeftijd overleed aan kanker. Met veel steun van de school waar zijn zoon ook leerling was („Ze zijn heel goed voor mij geweest, dat voelde echt als een warm bad”). krabbelde De Lange op. Hij ging weer aan het werk. En nu is daar dus het afscheid. Met een lach en een traan.

Wim de Lange, Piet Manshanden en Freek Kooistra (vlnr). FOTO MARCEL ROB